

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והכל נמי
אע"ג דבפסוקת הגרגרת
שיעורא: (ב) ד"ה מלטרס'
לכאסר אי כד מעגלת:

מוסף ראשון

נקב אחד ארר.
 ונקדה בחסרין (לשון)
 מצטרפים ללוא
 מקדת. וכן אנה
 ממנחם אלה לית שמאי.
 פנומה דשרה ונגולה
 באלהים (פ"ב מ"ג) הייתי
 כדי שיטול מן התי וימות
 דכ"י חסרין בפרקין
 (נכ"י) בני שרה וכן
 לשרה (לשון) וכן חסרין
 בבבלי. ר' יוחנן מנבל
 היה ועלה לארץ ישראל
 (פ"ט ע"ח)

שיטה מקובצת

6 וגבי נקבים קטנים נמי
כעי כאיסר: **3** שהוא
מתפרש מתחסום שבראשי
הצלעות: **2** הקרום הך
שמהות מונח בחתום
הסיד ומהיד וסימנין
למיד קרמא תתאה הסיד:
ד יכול להכיר רכזות
המח: **5** משום דבש
פירשו שיעורן נקט:
1 שיש בהם חסרון איירי
ומשני דבשאין: **1** אומה
עצמה שפסטה צוארה
יותר מלא:

רבינו גרשום

ניקבה כנסה, וזוהי ניקבה אלא
הגורגה שניקבה אלא
ניקבה במקום אלא ואל
ברוך מקומו? וכן נקבים
דקין מעשרת לרובת
לומר אם בין כל זה
נקבים שחור כרוב לומר
שחור, מחיה ר' יומה
בר אבא ונבולות שיש
בה נקב אחד ארוך כר
מעטרין לכלמא קרית
דשורין: קרבן לנולות
לענין שחור כרוב קרית:
הבא נמי כיון דשניין
באסור כרוב כרעין
למחר לקמן: ונחשת
אין שכינס את רחובו:
בשקא אמר, כלומר בשקא
נאין אמר יצולין לשער
דקרבן שיש חסרן
באסור שהקנה אינו רחב
כל כר הני משעירין.
מקלה ונחשו על פי
הקה בר, כלומר נמי.
כל קנה: וסייענך נמי.
כלומר כשם ששוחצין
שם שיש העולה על
שוחצין ונחשו על פי

אלו מרפות פרק שלישי חולין

יחד היה רוצה נפסק טרפה: וצוללולום. לגבי אהל המת תמיד

חסרון בשדרה קתני סיפא (ובגולגולות
כדי שיטען מן הכי וימות הוי חסרון
ולא מטמא ואמרין בבכורות (דף נח.
כמה יטען מן הכי וימות כמלא מקדח
של רופאים עולי עלה דלס ישי בו
נקב אחד ארוך שאין עגול רופאים
אזינו חס יתנו ארצו לעגלו והיו כמלא
מקדח הוי חסרון ולי אפילו ישי בו
נקבים קטנים הרבה כולן מנזטרין
לכמלא מקדח: אלמא כיון. דשיעור
חסרון גולגולת כמלא מקדח הוי
מנזטרין נקבים הקטנים לכמלא
מקדח כלילי הוי חד נקב ולא יצטני
כחו שיעורו אחרתא: וסבא נמי.
אע"ג (א) דכפסוקות שיעורא לרובא
ובני נקובה תנן בממתימין (לחמן דף
נח.) עד כמה תחסר עד כאיסר
האשלקין אלמא נקב הקדש טריפו
בכאסר ובני נקבים קטנים (א) בעי
כאסר לשעוריהו: איששמיטסיס.
להאי מקשה: מנזטרין לרובא. דהוי
כפסוקה בעלמא דלא מיתחסר ויטעב
נפסה נמי דליתא חסרון ויעקב
הימנא לרעוס. ללרעה דליכא חסרון:

ומשהו למטה כשרה
 להו יידעין חברין בבלי
 דרבי יוחנן וכל הצואה
 התחתונה אמר רבא
 ורועה ולבלב שלא תא
 תיקו יתיב רבי יוחנן
 פסולו יניב הקנה לה
 הרואה את הקרקע למ
 משתי דפנות אילך וא
 ושמואל דאמרי תרוידי
 לעד דאיניקוב תתאה א
 מוחא אמר רבה בר
 א"ר שמעון בן פזי א
 רון כמות התחיל למ
 רבי יצחק בר נחמני

ומועשה נפה השיכון: נפחסה כמין דלם. ולא נטל הפחת אלל תליו דגולו הוא זה מאסר הדכא צעין נגנס ויולא משום דליו כלן חקס דנפנס לחבסה צרובא מחון שהריאם מושכת למטה הדור מושך למ' וזלל כהם שצורר נמשך וסדן סוגר והולך הלכן הדור מלס: חוליא (דף לט.) כדי שירכון וישהו ויפסק הוא חוליא לגבי צליל: מה אמרו קמי דרבי יוחנן משמיה דרבי יונתן הכי ולא גרסינן אי אמרו קמי משמיה דרבי יונתן: הכרין ככללי. רבי יוחנן כרבי יוסי דרבי יהודה ומחלקותו בפ"ק (נפלי דף יח.) נקט לה מיהו (נפלי יט.) דיינו למעלה מן העצבות: כני ריאה. אזני ריאה: הפחא שדא עליונה כשחזיתו בקטו והריאה חלשה למטה: כני. כמות שדא מקום חיצוני: שאני אומר כל שפושטא נוארה ורופע. ולא כשחזיתו הקנה דיינו כנגד כל הריאה: שלא תאכז. למשון הסיומא משיטה מה: סיוק. ולחומרך וכן הלכה: למעט מן החוס. למקום ס"ד איוס חוס. לגבי חוס וסוק של שלמים ינתון לכשהם: הריאה התחתון כמות שאחז (החוס) שפושטא שלמים: תמלש דה הכר היו נטולים אותו וחומר' כי לטעות הקטנות העליונות עמו משחי ד קרמא עלאה. המחזור לגוגלות מבפנים: ואע"ג דלא אינסיב (נפלי דף יט.) חייבא דקדושי: דכמה ציה מוחא. שהחוס מונח צ' הימח שגם לכן יש שני קרוינים לדכא הכיס והאחד חיצון ואחד שני לגמרי ונראה כמות עצמו הוא עומן לו סימן צדיים: כי מה שהיה חוט הסדרה מן החום הוא בא: נידון כמות. נבקמ משהו:

מה.

מצטרפין לבגמא מקדח. לאו משום דבעו למסחם כ"ש (ס' אלא משום דכ"ש י' פירשו שיעור נקט שיעורא דכ"ש: אישתמיטתיה הא ראמר ב' ס' ד' דרב ירמיה דאפילו נזקקים שיש בהם חסרון קאמר דמלטרפין לרובה מדנקט

חסרון איירי ו' וממיק דעשעלן נהן
חסרון איירי ולא נקט נפה אלל לומר
דמלאה נקדים קנפס ושון אישטמאציעה
קשה: **ישראלה** סמנה רמית
מצטרפת לבאיהס. תימה ליטמוענין
נקבה וכו"ש לעולם: **כדי** שיכנס
איסר דארבון. פירוש לרעזו של איסר
שויערסו עס על נחשו ויכנס לאסקין
דך: עיניו: **אנסה** עצמה
ספסוק ו' רלשה יותר מדלי ליטול
ירק צנור: **חולתך** שתי צעיות טבאן
ובכאן פירש ר"ח שמים מכאן
ושמים מכאן והאי חזק לא הוי כההוא
דמקטת תמיד (דף לז.) שלא היו שם
שום צעיות דמתן צפ" לא היו כוספין:
מר

מצטרפין לכאיסר ושאיין בהן חסרון מצטרפין לרובא
צחק בר נחמני לדידי מפרשא לי מיניה דרבי אלעזר
וקנה אם חופה את רוב הקנה טרפה ואם לאו כשרה
אפי' ינפחתה כדלת אמר רב נחמן כד' שיכנס איסר
רוב אפילו לא נשתייר בה אלא חוליא אחת למעלה
שרה אמרוה קמיה דרבי יוחנן אמר מה חוליא ומה
אימא אפילו לא נשתייר בה אלא משהו למעלה
מרוה קמיה דרבי יוחנן משמיה דרבי יוחנן הכי אמר
י לפרושי כי האי טעמא תנא רבי חיאי בר יוסף קמיה
כולו כשר לשחיטה מטבעת הגדולה עד כנפי ריאה
תחונה שריא עלינה שאני אומר הכל שפושטת צוארה
ס בעי רב תנינא ואיתימא רב חנניה אנסה עצמה מהו
ורשב"ל נפק מילתא מבינייהו אנס בסימנים ושחט
מה מן החזה נידון כריאה תנו רבנן יאייהו חזה זה
מה עד הצואר למעלה עד הכרס חותך שתי צלעות
לך וזהו חזה הניתן לכהנים יקב קרום של מוח: רב
קרמא עילאה אע"ג דלא איניקוב תתאה ואמרי לה
מר רבי שמואל בר נחמני וסימניך חייתא דמתנח ביה
ר חנה אמר רבי יהושע בן לוי כנגדו בביצים ניכר
מר רבי"ל משום בר קפרא מוח כל מה שבקדירה
שוך גדון כחוט השדרה ומהיכן מתחיל לימשך אמר
ירי מפרשא לי מיניה דרבי יהושע בן לוי כמין שני
פולין

ומד וקוף שם כעין דלת במחזור: **כדי שיכנס איש לרחבו**, ושיער
 ויהלל סומם את הקב: **נפרקה**, לנפרקה, ויקולו מניחוה דהיכא
 גלה יתח ויהולך לגמרי ולא הדר מליש **שולדר"א** כלל **אברא**
 טעם שמעתי, **למה נראה שכן** שלם טעמו כדלמדין במנחות
ואם חוליא, יבטי לנס החוליות הללו **דקמאר רבי** גרסינן
א דלמרי: הכי, כדקמאר רבי יוחנן משהו למעלה ומשהו למטה
 ונכלל סלין: **כי האי טעמא**, לשבח קמאר: **מטעמא גדולה**,
 כן קיימא לן כרבי חיינא בן אמיניגוט דמשיי כובע ולמטה כשרה
 כונה, כדמפרש רבא תחתיה כשנכמה תליה דהיינו יורה קטנות
 גמתינן גמתינן ופורשין נעשים למעלה **אפי' שיקנה** אורי דביים
 תתן לכן **אני מפרש** תחתיה שהיא עליונה שלא תאמר תחתיה
 שחן לחיה **כדי אדם: אנסה ענמה**, לפשוט מאד יצורה בשעת
 אחי לחי לשמיטה: **נידון כיראה**, נקבץ משהו ולא כדכח כגריה:
הקרקע, אינו מנצר מן הלענות בגובה הדרדין כלום אלא השומן
 וכו', ושיער אדם למעלה עד הרכס כשנכמה תליה להפסות
 גות אחד ממאן ואחד ממאן והן שסביב הקנה ומקראין פורלי"א:
תפסה, הקרום הרך **לשמהמות** מונח בחסות: **חייסא**, שק כמו
 יסוי: **כנגדו כבדים ניכר**, כבילי וכו' אתה יכול להכיר **דל** דרית
כבדים מונחים בו, ומחור תחתיה התחתון של מוח דק מאל ארץ
הקרקע, בגולגולת עד שלא תחולל ללאת מן הקדרה לעשות חות
ימשך, ללאת מן הקדרה ללד החוט: **נידון תכוס**, בפקיות הרוב:

עין משפט
ור מצות

זר א מר פיר מלך
 טומאת מלך: **ל**
זר ב מר פיר מלך
 חטאת ה' נז סת
 עקב נז טושיע יוד מר
 לז סת: **ג**
 נז ג מר טושיע טושיע
 סת: **ד**
 נז ד מר טושיע ויעין
 נחטות ויכתיב
 טושיע טושיע טושיע
 ויעין: **ה**
 נז ה מר טושיע טושיע
 נז טושיע טושיע
ו
 נז ו מר טושיע טושיע
 נז טושיע יוד מר
 טושיע: **ז**
 נז ז מר מלך חטאת
 ה' נז עקב נז
 טושיע טושיע לז מר
 נז מר פיר מלך
 חטאת הקרנות
 מלך: **ח**
 נז ח מר מלך
 חטאת ה' נז סת
 עקב נז טושיע יוד מר
 לז מלך: **ט**
 נז ט מר טושיע טושיע
 טושיע טושיע טושיע
 טושיע: **י**

רעזאליזאציע

שולדרי"א [שולדרי"ר].
לחתך.
פורציל"א. חלל הצואה.

רבינו גרשום (רמב"ם)

פל: הקנה; נדקרה; קלן
 בארץ הקנה; כח נדקרה
 אי אכא דאמרי אפריה
 וכן קטיה דר' יוחנן
 שממה דר' יוחנן
 כלובס סאמורא שמסי
 דר' יוחנן שבחה אמר
 לא ידעין חברי בבליא
 כי אמר רבי חתנה
 שהיא עליונה מחיים
 עליונה כשחבתה מחתנה
 סבכחורא חתנה חתנה
 אי אמי לא כי נתשטשו
 צאורה ותבעה כי רב
 כלובס דר' יוחנן אל ר' יצחק
 דר' יוחנן וכלבס
 שלא תאנס כלובס שלא
 הוה שום בר אבא עצה
 אלא כי דר' שהיה עצמה
 תשטשו: עצמה אמר
 כלובס דר' אפריה כי רב
 כל שעתא אן צאורה
 כפי' צאורה אסור דלא
 מקום שיהיה הוא א
 דלמס כיון ריכול למשט
 דר' אהו מקום למשט
 שהיה קרוב קרין: יוחנן
 כריאה וקוביחו בשטור
 כננו בביצים יבד כלובס
 בביצים חמשים שם
 שי קרומה וכל
 שפקריה ידעין כמות עש
 שמתה כמות בן זרע
 קרירה און מנתה בביצים
 אחר לא חורין שי בעשם
 שפוחת בשנים וישלש
 מקומות והכי צאורה מוח
 שפוקמא דר' זלי
 שסבבה מוחה דר' כילין
 נדקרה כמות און קרין
 של מוח בבל קרין
 טרסה: קרין מוחו השדרה
 רבוב עור של מוח:

א) וביה גרסת ספר התרומה
לרבינו ברוך בנתי כאן ועי'
בב"ח בי"ד סומן ל"ד.
ב) נראה דל"ל אתר ליה ר"ח
בר יוסף לר"י.

